

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5822202451
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5822202451.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: H. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., D. XXX, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom L., Majerníkova 3/A, IČO: 42 185 190, o zaplatenie 700,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 14Csp/31/2022-103 zo dňa 26.07.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom č.k. 14Csp/31/2022-103 zo dňa 26.07.2023 Okresný súd Námestovo (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“, príp. „okresný súd“) žalobe vyhovel v celom rozsahu, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 700,-Eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. napadnutého rozsudku) a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1. V odôvodnení poukázal na to, žalobca sa v spore domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 700,-Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia spotrebiteľa podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“, príp. „zákon č. 250/2007 Z. z.“). Konštatoval, že dňa 28.08.2013 so žalovaným uzavrel Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 503200182. Na podklade rozhodcovskej zmluvy žalovaný inicioval voči žalobcovi rozhodcovské konanie, v ktorom bol proti žalobcovi vydaný rozhodcovský rozsudok Stálym rozhodcovským súdom sp. zn. SR 15298/14 zo dňa 20.04.2015, na podklade ktorého následne bolo vedené na Okresnom súde Námestovo aj exekučné konanie pod sp. zn. 2Er/567/2017. Na základe žaloby žalobcu Okresný súd Námestovo rozsudkom sp. zn. 11Csr/1/2018-149 zo dňa 26.05.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.06.2020, zrušil vyššie uvedený rozhodcovský rozsudok z dôvodu, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola vyhodnotená ako neprijateľná zmluvná podmienka. Uznesením Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2Er/567/2017-71 zo dňa 22.07.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.08.2022, bolo následne exekučné konanie voči žalobcovi zastavené.

1.2. S poukazom na § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj závery Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019, dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 28.08.2013 k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Poukázal na to, že súdne konania, v ktorých žalobca úspešne uplatnil porušenie jeho spotrebiteľských práv (konania vedené na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2Er/567/2017 a sp. zn. 11Csr/1/2018) priamo súvisia s predmetnou spotrebiteľskou zmluvou, resp. boli v nich uplatňované nároky/bránené práva vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy. Ustálil, že za porušenie práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. veta posledná zodpovedá žalovaný, ktorý tak je v spore pasívne legitimovaný. Zdôraznil, že samotný žalovaný sa vyjadril, že rešpektuje, resp. potvrdil existenciu (vyššie označených) právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorými žalobca úspešne uplatnil porušenie jeho spotrebiteľských práv, resp. v ktorých bolo konštatované použitie rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. bola zastavená exekúcia vedená na podklade nulitného/zrušeného rozhodcovského rozsudku ako „exekučného titulu“. Nadväzne poukázal na aktuálne už ustálený záver aplikačnej praxe (predovšetkým rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019), a to že jediným predpokladom, ktorý aplikované ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. vyžaduje pre úspešné uplatňovanie nároku spotrebiteľa na finančné zadosťučinenie, je práve a len skutočnosť, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Ako právne irelevantnú preto vyhodnotil argumentáciu žalovaného, že žalobca netvrdil a nepreukázal vznik ujmy.

1.3. Pokiaľ ide o výšku/primeranosť finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie konštatoval, že zákon č. 250/2007 Z. z. v dotknutom ustanovení § 3 ods. 5 nestanovuje (ani demonštratívne) žiadne špecifické kritériá, od ktorých by sa mala konkrétna výška náhrady finančného zadosťučinenia odvíjať. Poukázal na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 92/2021 z 30.06.2022 (publikovaného v ZSNSaRS SR pod č. R 48/2022), podľa ktorých jediným týmto kritériom je samotná primeranosť zadosťučinenia s tým, že jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. S argumentáciou žalovaného, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých nepostačuje len deklarovanie porušenia práv, ale vyžaduje sa poskytnutie „vyššieho stupňa ochrany“, sa nestotožnil, majúc za to, že by pri tomto výklade (že dostatočným pre spotrebiteľa je samotné vydanie oboch súdnych rozhodnutí - o zrušení rozhodcovského rozsudku a následne o zastavení exekúcie, prípadne že žalovaný rešpektuje predmetné súdne rozhodnutia) nie je zjavné naplnenie sankčného, resp. preventívneho účelu vo vzťahu k žalovanému - dodávateľovi ako silnejšej strane spotrebiteľského zmluvného vzťahu. Zároveň poukázal na to, že žalovaný úplne opomína, resp. prakticky vylučuje negatívne dôsledky neoprávneného vedenia exekučného konania voči spotrebiteľovi, prípadne nevyhnutnosti domáhania sa zrušenia nulitného rozhodcovského rozsudku ako „exekučného titulu“ podaním žaloby/iniciovaním ďalšieho súdneho konania spotrebiteľom.

1.4. V súvislosti s tvrdeniami žalovaného, že žalobca ako spotrebiteľ sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia, pričom on sám porušil zmluvné povinnosti a doposiaľ neuhradil ani len istinu poskytnutého úveru, súd prvej inštancie dôvodil, že vedenie dvoch súdnych konaní na súde a ich výsledok (zrušenie rozhodcovského rozsudku a zastavenie exekúcie) a v nadväznosti na ne nárok uplatňovaný v aktuálnom spore by nenastali, pokiaľ by žalovaný ako dodávateľ neinkorporoval neprijateľnú zmluvnú podmienku (rozhodcovskú doložku) do spotrebiteľskej zmluvy, prípadne by túto nepoužil a neinicioval by rozhodcovské konanie voči spotrebiteľovi a nadväzne na podklade takto získaného „exekučného titulu“ by neinicioval exekučné konanie voči žalobcovi. Má za to, že všetky uvedené skutočnosti/skutkové okolnosti sú len dôsledkom protiprávneho konania žalovaného ako dodávateľa v súvislosti s neprijateľnou podmienkou spotrebiteľskej zmluvy, pričom zdôraznil, že to nebol to žalobca - spotrebiteľ, kto konal protiprávne a na koho by tak preventívne malo rozhodnutie súdu pôsobiť. Vo vzťahu k okolnostiam uzavierania spotrebiteľskej zmluvy uviedol, že tieto mohli byť a aj boli predmetom posudzovania súdu v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku vedeného na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 11Csr/1/2018 a nemajú právnu relevanciu pre aktuálny spor.

1.5. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 zdôraznil, že primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľa má plniť funkciu satisfakčnú a funkciu sankčnú. Z hľadiska dosiahnutia uvedených účelov posudzoval aj primeranosť finančného zadosťučinenia, zdôrazňujúc skutkové okolnosti prípadu, a to že v danom prípade dodávateľ vedome - konaním napíňajúcim znaky nekalej obchodnej praxe - predložil spotrebiteľovi na podpis

rozhodcovskú doložku, ktorej obsah nemohol spotrebiteľ ovplyvniť a ktorá bola výrazne v jeho neprospech (neprijateľná zmluvná podmienka), následne inicioval konanie na rozhodcovskom súde voči spotrebiteľovi, na základe takto získaného rozhodcovského rozsudku na plnenie inicioval exekučné konanie/exekúciu v roku 2017. Výška vymáhaného nároku bola 3.400,44 Eur s príslušenstvom. Po začatí exekúcie bol spotrebiteľ v roku 2018 nútený iniciovať konanie o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku, k čomu došlo vydaním súdneho rozhodnutia v roku 2020. Nadväzne rozhodnutím súdu vydaným v roku 2022 došlo k zastaveniu exekúcie. Súd prvej inštancie sa preto stotožnil s tvrdením žalobcu, že žalovaný z dôvodu zneužitia slabšieho postavenia spotrebiteľa sa snažil získať majetkový prospech za použitia nekalých obchodných praktík, neprijateľnej zmluvnej podmienky, iniciovaním časovo aj psychicky náročného konania pred exekučným súdom, pričom spotrebiteľ - žalobca bol nútený obrátiť sa s ochranou svojich práv na príslušný súd s tým, že v oboch konaniach bol spotrebiteľ - žalobca voči veriteľovi plne úspešný.

1.6. Súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že žalobca ako spotrebiteľ utrpel ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, predovšetkým iniciovaním rozhodcovského konania a následne exekučného konania, čo narušilo ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobcu a jeho rodiny, resp. malo taký potenciál, a vytváralo u neho v rozhodnom období, spolu v dôsledku ním iniciovaným súdnym konaním o zrušenie rozhodcovského rozsudku, stav neistoty. Tento zdĺhavý, cca. 5 rokov trvajúci (len od začatia exekučného konania do jeho zastavenia), a náročný postup bol pre žalobcu ako spotrebiteľa psychickou záťažou. Zdôraznil, že exekučné štádium vymáhania práva predstavuje nesporne pre osobu, proti ktorej je exekúcia (neoprávnené) vedená, psychickú záťaž; vyššiu v porovnaní napríklad s uplatňovaním nároku „len“ v základnom konaní. Poukázal na to, že finančné zadostučinenie je potrebné vnímať tiež ako určitú odmenu pre spotrebiteľa - za to, že sa pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom prinesie benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. Primeranosť finančného zadostučinenia spotrebiteľa posudzoval aj z pohľadu dodávateľa - z aspektu naplnenia preventívnej (generálna prevencia) funkcie finančného zadostučinenia, keď má za to, že priznané finančné zadostučinenie minimálne prispeje k riadnemu plneniu povinností dodávateľa v spotrebiteľských vzťahoch v budúcnosti, že dodávateľ bude konať s odbornou starostlivosťou, že sa bude vyvarovať používania neprijateľných zmluvných podmienok alebo nekalých obchodných praktík atď. Uviedol, že nemá byť voči dodávateľovi likvidačné, ale výchovné, pričom dodávateľ nesmie „na konci dňa“ dospieť k záveru, že napriek spotrebiteľovi priznanému finančnému zadostučineniu sa dodávateľovi jeho protiprávne konanie „oplatilo“.

1.7. Súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že uplatňovaná výška nároku žalobcu predstavuje cca 20 % výšky základu pohľadávky priznanej rozhodcovským súdom a ešte podstatne menšiu časť z celkovej výšky plnenia priznaného dodávateľovi rozhodcovským rozsudkom. Za nie bez významu hodnotil aj skutočnosť miery znehodnocovania peňazí (inflácia) v SR, na ktorú poukázal žalobca, a to v kontexte času, ktorý uplynul medzi úspešným uplatnením práv spotrebiteľa a rozhodnutím súdu o priznaní primeraného finančného zadostučinenia. Zároveň konštatoval, že žalovaný neuvádzal v zásade žiadne relevantné tvrdenia vzťahujúce sa k otázke výšky/primeranosti finančného zadostučinenia. Vychádzajúc z prezentovaných úvah a záverov mal za to, že výška žalobcom uplatňovaného nároku na priznanie finančného zadostučinenia 700,-Eur je primeraná. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP konštatujúc, že žalobca mal vo veci plný úspech.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), majúc za to, že žalobcovi finančné zadostučinenie neprislúcha a neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie, nakoľko žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadostučinenia, žalobcovi nevznikla. Opätovne vyjadril názor, že nemôže byť poskytnutá právna ochrana dlžníkovi, keď sám je ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti, nakoľko si neplnil záväzky, ku ktorým pristúpil. Podľa názoru odvolateľa je ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. potrebné vykladať reštriktívne. Obdobne ako v prvoinštančnom konaní dôvodil, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak, keď cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Podľa žalovaného sa na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútom primeraného finančného zadostučinenia majú primerane vzťahovať ustanovenia náhrady ujmy podľa Občianskeho

zákonníka. Z uvedeného potom vyvodil, že v prípade, ak osobitný právny predpis, ktorým je zákon o ochrane spotrebiteľa, neupravuje výšku finančného zadosťučinenia, v prípade vzniku nemajetkovej ujmy je súd povinný aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

1.1. Žalovaný má za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu, a to konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojím podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojím podpisom na zmluve ďalej prehlásil, že si zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Poukázal na výklad pojmu „priemerný spotrebiteľ“, ktorý Súdny dvor Európskej únie zdefinoval ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“ (z rozsudku SDEÚ zo dňa 16.07.1998, sp. zn.: Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung). Zdôraznil, že v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola táto definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, kde v bode 18. preambuly je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov“. V dôsledku uvedenej definície nemožno podľa názoru žalovaného hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobcu, ktorý bol pri uzavieraní zmluvy dobre informovaný, avšak ľahostajný, a preto jeho konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia.

1.2. Žalovaný v odvolaní ďalej argumentoval, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, keď žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovaným. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca ani nijakým spôsobom netvrdil a nepreukázal, že si žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť voči žalobcovi a svojím podpisom prejavil svoj súhlas s tým, že bol osobitne poučený o jednotlivých náležitostiach zmluvy. Žalobca v konaní nepreukázal ani nevysvetlil, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať a musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobca utrpel nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu.

1.3. Poukázal na predpoklady priznania finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo-právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade žalovaný) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo-právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody.

1.4. Žalovaný nepovažuje finančné zadosťučinenie priznané žalobcovi vo výške 700,- Eur za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé. Poukázal na to, že súdy sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla (v tomto smere sa odvolal na závery Najvyššieho súdu Českej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 29 Odo 652/2001 zo dňa 18.09.2002, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 a sp. zn. 32 Cdo 139/2008 zo dňa 29.04.2008). Vyjadril názor, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j.

aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne, v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Tiež poukázal na skutočnosť, že žalobca mu neuhradil ani len istinu poskytnutého úveru.

1.5. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že žalovanému prizná náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie prakticky kopíruje procesnú obranu žalovaného obsiahnutú v jeho jednotlivých predchádzajúcich písomných podaniach. Vzhľadom na to, že ide prakticky o identickú právnu argumentáciu, akú žalovaný uviedol vo svojich predchádzajúcich písomných podaniach, sa žalobca odkázal rovnako na svoje predchádzajúce podania, v ktorých podrobne vysvetľuje, prečo jednotlivé argumenty žalovaného nie je možné uznať za správne. Aj napriek rozsiahlosti svojich predchádzajúcich písomných podaní však z dôvodu zachovania právnej istoty žalobca uviedol, že žiaden právny predpis nikde nedefinuje ako podmienku vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie skutočnosť deklarovanú žalovaným, a to tú, že „porušenie práva nie je už možné napraviť inak“. Uvedené si žalovaný buď iba domyslel alebo prebral z právneho ustanovenia, ktoré tu nie je možné aplikovať a ktoré upravuje odlišný nárok z iného záväzkového vzťahu, kde z rozhodovacej praxe súdov vyplýva prednosť, napríklad vydania bezdôvodného obohatenia zo strany veriteľa pred náhradou škody zo strany štátu (porovnaj zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci), alebo napríklad prednosť iného zadosťučinenia, napríklad ospravedlnenia pred nemajetkovou ujmom pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva (porovnaj ustanovenie § 442a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka). Podľa žalobcu navodzuje argumentácia žalovaného nápadne dojem o výklade týchto právnych noriem, ktoré však s prejednáványm prípadom nesúvisia a takéto tvrdenia žalovaného sú v priamom rozpore s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., nakoľko v zmysle tam stanovených podmienok sa na vznik takeého práva explicitne vyžaduje jedine úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti na súde, ktoré predchádza vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, pričom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, zruší rozhodcovský rozsudok, určí neprijateľnú zmluvnú podmienku a pod. Súd konajúci vo veci samej deklaroval porušenie žalobcovho práva žalovaným a v merite veci rozhodol o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem, najmä z príslušných ustanovení zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Predmetné rozhodnutie teda nepredstavovalo sankciu pre žalovaného ale bolo nájdenním práva - uvedením (spotrebiteľského) vzťahu do právneho súladu. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní opätovne napáda dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku tým, že v doterajšom priebehu konania nebola zo strany žalobcu preukázaná existencia žiadnej ujmy, ku vzniku ktorej by došlo práve nepoctivým konaním žalovaného, žalobca uviedol, že žalovaný takýmto spôsobom podsúva konajúcemu súdu vyfabulované podmienky, pre ktorých nesplnenie nemá mať žalobca nárok na primerané finančné zadosťučinenie, čo je v rozpore s toho času platným a účinným ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., keďže platná a účinná právna úprava preukázanie vzniku a existencie takejto ujmy ako podmienky pre priznanie tohto nároku nevyžaduje. Vzhľadom na vyššie uvedené zastáva názor, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou požadovaného nároku zo strany súdu v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorými sú: 1. žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa, 2. zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, 3. spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, 4. právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Žalovaný na podporu tejto argumentácie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a rozsudok Krajského súdu Prešove sp. zn. 3Co/56/2019 zo dňa 11.06.2019.

1.6. Nesúhlasil ani s tými tvrdeniami žalovaného, podľa ktorých nedôvodnosť uplatneného nároku má vyplývať aj z toho, že samotný žalobca mal pri uzatváraní úverovej zmluvy postupovať ľahostajne. V súvislosti s uvedeným konštatoval, že žalovaný doposiaľ nepreukázal žiadnu okolnosť, ktorá by svedčala

o ľahostajnom prístupe žalobcu. Má za to, že uzatváranie obdobných zmlúv nie je žiadnym hriechom, a to navyše ani ak ide o opakované konanie. Naopak ľahostajný prístup k uzatváraniu obdobných úverových zmlúv je možné pozorovať na strane žalovaného, ktorý s mnohými klientmi uzatvára opakovane väčšie množstvo takýchto zmlúv (ktoré možno označiť takmer až za „úžernické“), a to aj napriek tomu, že má vedomosť o ich zníženej schopnosti splácať poskytnuté úvery, čím priamo porušuje svoje povinnosti v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

1.7. Na doplnenie vo vzťahu k otázke výšky uplatneného nároku uviedol, že vo veci konajúci súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume predstavujúcej len zlomok oproti sume, ktorú sa žalovaný snažil od žalobcu získať nezákonným spôsobom, keď spotrebiteľom uplatňované primerané finančné zadostučinenie predstavuje zhruba len 20 % z danej sumy vymáhanej žalovaným. Zároveň poukázal na to, že primeranosť finančného zadostučinenia a posúdenie jeho výšky je dané výlučne do kompetencie súdu, kde v obdobných konaniach príslušné súdy priznávali spotrebiteľom ďaleko vyššiu hodnotu primeraného finančného zadostučinenia, v niektorých prípadoch dokonca totožnú s výškou napríklad získaného bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľa (teda 100 %) alebo s výškou sumy priznanej rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol zrušený, či výškou sumy zrazenej zo mzdy spotrebiteľa na podklade neprijateľnej dohody o zrážkach zo mzdy. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovacu prax iných súdov (rozhodnutia Krajského súdu Prešove sp. zn. 3Co/53/2016, sp. zn. 6Co/104/2017, sp. zn. 7Co/23/2017, pod sp. zn. 19Co/30/2018, sp. zn. 7Co/49/2018 a sp. zn. 21Co/31/2018), ako aj princíp právnej istoty (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Ecd0/192/2014). Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správne a priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalovaným v rozsahu danom § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

Odvolateľ v odvolaní vzhľadom na obsah odvolania a charakter odvolacích námietok namietal nesprávnosť zisteného skutkového stavu, ako aj jeho právneho posúdenia. Krajský súd posúdil relevantnosť týchto konkrétnych odvolacích dôvodov, teda to, či súd prvej inštancie na správne a v úplnosti zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne predpisy, a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Tu treba podotknúť, že iba samotná skutočnosť, že odvolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Odvolací súd pritom nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by nemal súhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na odôvodnenie ním zvoleného postupu a rozhodnutia. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchyliť, keď odvolateľ v podanom odvolaní v podstate iba zopakoval svoju argumentáciu z prvoinštančného konania a neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nebol vysporiadal už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, a ktoré by

boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov tak zásadne postačuje len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie s odvolaním sa na ne, avšak pre nesúhlas žalovaného s týmito dôvodmi odvolací súd na doplnenie a potvrdenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie uvádza nasledovné:

Vo všeobecnosti k námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov príp. poznatkov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP <P.>, majúc za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP preto nie je daný.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Ani tento žalovaným uplatnený odvolací dôvod nebol daný. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že je v danej veci potrebné aplikovať § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka ako lex generalis vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa, ktorý treba chápať ako lex specialis (keď na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia sa podľa žalovaného vzťahujú ustanovenia náhrady ujmy podľa Občianskeho zákonníka), táto argumentácia neobstojí. Zákon o ochrane spotrebiteľa ako špeciálny právny predpis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ako predpisu všeobecnému má prednosť, t.j. jeho ustanovenia musia sa použiť prednostne a výlučne práve pre inštitúty tam zakotvené v súvislosti s osobitným postavením a ochranou spotrebiteľa v právnych vzťahoch. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom na ochranu spotrebiteľa vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo je upravené v ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by sa malo ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa aplikovať v spojení s § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ustanovenia § 11 až 16 Občianskeho zákonníka upravujú ochranu osobnosti fyzickej osoby spočívajúce v ochrane života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch upravená v § 13 Občianskeho zákonníka svojím charakterom (ani primárne sledovaným cieľom) nezodpovedá primeranému finančnému zadosťučineniu prezumovanému § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa ako osobitným predpisom. Ani analogicky

nemožno aplikovať ustanovenie § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže zákon o ochrane spotrebiteľa v § 3 ods. 5 žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorým môže privodiť ujmu spotrebiteľovi, je potrebná určitá intenzita. Práve naopak toto ustanovenie explicitne prezumuje existenciu práva na primerané finančné zadosťučinenie zo strany spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti predmetným zákonom a osobitnými predpismi, pričom jeho výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti prípadu. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP nebol žalovaným uplatnený dôvodne.

Ako už bolo vyššie uvedené v prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie iba jedného predpokladu, a to úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi. Spotrebiteľ nie je teda v zmysle zákona povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď sa spotrebiteľ úspešne domohol ochrany svojich práv (preto argumentácia žalovaného o preukazovaní „závažnosti“ vzniku ujmy spotrebiteľovi nie je právne relevantná). Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V tomto kontexte niet pochybností (čo konštatoval správne aj súd prvej inštancie a žalovaný napokon túto skutočnosť ani nepoprel), že žalobca si úspešne uplatnil porušenie svojich práv ako spotrebiteľa voči žalovanému v dvoch súdnych konaniach, týkajúcich sa zmluvného vzťahu so žalovaným, keď dosiahol jednak zrušenie rozhodcovského rozsudku, a jednak zastavenie exekúcie vedenej na podklade predmetného rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ zákon nestanovuje ako podmienku priznania primeraného finančného iné podmienky ako tú, že spotrebiteľ si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že uvedené bolo v danom prípade bolo splnené.

Nemožno sa stotožniť ani s námietkami žalovaného o nedostatočnom odôvodnení výšky a samotnej primeranosti priznaného finančného zadosťučinenia. Aj v tejto časti považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie za presvedčivé, vyčerpávajúce a zohľadňujúce konkrétne skutkové okolnosti prípadu. V danom prípade súd prvej inštancie zohľadnil jednak závažnosť porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý sa musel aktívne brániť proti povinnosti plniť žalovanému nárok priznaný v rozhodcovskom konaní v rozpore so zákonom žalobou na súde, t.j. iniciovať konanie proti silnejšiemu dodávateľovi, jednak sumu, o ktorú by sa žalovaný bezdôvodne obohatil, pokiaľ by sa spotrebiteľ nebránil, t.j. zohľadnil majetkovú ujmu, ktorá spotrebiteľovi núteným výkonom rozhodcovského rozsudku hrozila. Bol to žalovaný, kto naformuloval neplatnú rozhodcovskú zmluvu, na základe ktorej sa následne domáhal plnenia od žalobcu, a teda v dôsledku konania žalovaného, ktorým došlo k porušeniu spotrebiteľských práv, bol žalobca vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, navyše bol nútený chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je potrebné pripomínať, že súdne konania sú do určitej miery stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Navyše súd prvej inštancie tiež správne zdôraznil vyššiu psychickú záťaž na žalobcu ako povinného v exekučnom konaní, v ktorom sa už priamo vymáha od neho peňažné plnenie a priamy zásah do jeho majetkovej sféry v tejto súvislosti mu hroziaci. Úvaha súdu prvej inštancie sa potom nejaví ako arbitrárna a je logicky zdôvodniteľná.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd k odvolacej argumentácii žalovaného uvádza, že aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Žalobca aj s prihliadnutím na postoj žalovaného v sporoch so žalobcom vedených na Okresnom súde Námestovo (o zrušení rozhodcovského rozsudku a o vymoženie plnenia z tohto titulu), v ktorých tento trval na oprávnenosti svojho nároku voči spotrebiteľovi, bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia tohto konania. Bol to práve žalovaný, kto tento stav vyvolal, kto z titulu svojho silnejšieho postavenia

v zmluvnom vzťahu naformuloval do zmluvy o úvere neprijateľnú zmluvnú podmienku, preto akúkoľvek argumentáciu žalovaného, že žalovaný konal pri uzavieraní zmluvy ľahostajne, či jeho poukaz na správanie „priemerného a obozretného spotrebiteľa“ je potrebné odmietnuť ako nedôvodnú. Navyše argumentácia žalovaného „o ľahostajnom prístupe“ žalobcu ku kontraktáčnemu procesu zostala výlučne vo všeobecnej rovine jeho tvrdení. Skutočnosť, že žalobca ako slabšia zmluvná strana podpísal so žalovaným formulárovú zmluvu, prípadne iné predložené dokumenty, obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky, nemôže v žiadnom prípade zbavovať žalovaného zodpovednosti za dodržiavanie zákona a plnenie povinností dodávateľa s tým spojených a od neho zákonom vyžadovaných

Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi, aby upustil od porušovania práv spotrebiteľov aj bez nutnosti ich aktívneho konania, odvolací súd konštatuje, že priznaná suma finančného zadosťučinenia v danom prípade je primeraná. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vzal pri svojom rozhodnutí do úvahy aj túto sankčnú a odradzujúcu zložku primeraného finančného zadosťučinenia, pričom s jeho záverom ohľadne výšky primeraného finančného zadosťučinenia v bode 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa v celom rozsahu stotožňuje a považuje ju za vhodnú (primeranú) pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa a zároveň za pôsobiacu preventívne na žalovaného, aby sa v budúcnosti vyvaroval ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov.

Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané dôvody odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak čo do veci samej, ako aj čo do výroku o náhrade trov konania, ktorý rovnako vykazuje znaky vecne správneho rozhodnutia, keď nárok na náhradu trov konania patrí v zmysle § 255 ods. 1 CSP žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech v celom rozsahu.

Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech v plnom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným rozhodnutím.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)